

Busra Simsirel spreekt in.

Gisteren kregen [Busra Simsirel](#), Frans Ondunk (namens de [Huurdersvereniging Oost](#)) en Abel Heijkamp (namens de [Bond Precaire Woonvormen](#)) elk drie minuten de tijd om bij de vergadering van de Amsterdamse gemeenteraadscommissie Wonen hun [afschuw te uiten](#) over de flexhuurpolitiek van woningcorporatie De Key. Ook activisten van [Niet te Koop!](#) en Doorbraak waren aanwezig. De aanwezige raadsleden en SP-wethouder Laurens Ivens hoorden het verhaal van Busra braaf aan, maar deden geen concrete toezegging om te voorkomen dat zij, haar man en hun baby van acht maanden per 1 oktober dakloos worden gemaakt door De Key.

Het raadsdebat dat na de insprekers volgde, bleef steken in vrijblijvende verbale abstracties over bureaucratische “verschotting” en “verkokering” bij de gemeentelijke diensten. Zowel de wethouder als vrijwel alle raadsleden draaiden om de hete brij heen. Niemand benoemde nadrukkelijk dat huisuitzettingen als die van Busra en haar gezin de logische maar verschrikkelijke consequentie zijn van het gevoerde flexbeleid, dat de woon- en bestaansonzekerheid steeds meer vergroot. Alleen GroenLinks-raadslid Jorrit Nuijens, die op 12 september ook bij de [actie bij De Key](#) was, viel de wethouder nog wel behoorlijk aan. De bij de commissievergadering ook aanwezige gemeentelijke Kinderombudsman Anne Martien van der Does vergrootte de druk op de wethouder gelukkig nog een beetje met [haar eigen kritiek](#) op de toenemende huisuitzettingen.

Uit het [verslag](#) over de commissievergadering van Niet Te Koop blijkt treffend wat de houding van de raadsleden en de wethouder was: “De Kinderombudspersoon sprak over kinderen van gescheiden ouders, minima-inkomens, vrouwen die geslagen worden en dat kinderen nooit slachtoffer mogen worden van dingen die hun ouders doen. Mee eens. Maar wat niet besproken werd in de vergadering die volgde na het inspreken, is dat het flexsysteem onhoudbaar is. Als je in vier jaar afstudeert, moet je daarna nog zes jaar overbruggen voor je kans maakt op een slecht onderhouden sociale huurwoning. Er wordt gedaan alsof je dankbaar moet zijn dat er überhaupt voorzieningen zijn voor ‘probleemgevallen’, maar... wonen is een recht! Busra - en veel van de 374 andere gezinnen - zijn helemaal geen probleemgevallen. De woningmarkt is het probleem, niet de individuen die uit noodzaak flexcontracten tekenen. Als je, net als Busra, altijd braaf je huur betaalt, tijdig afstudeert, geen alcoholproblematiek hebt, niet geslagen wordt en een betaalde baan hebt, dan ben je niet urgent. Het enige probleem is dat ze dakloos op straat staat met haar man en baby. Dat is volgens De Key en de gemeente niet ‘erg’ genoeg voor een nieuwe woning. Geen van de aanwezige politic

durfden het beestje bij de naam te noemen: het probleem is niet dat er niet genoeg gedaan wordt voor de écht erge urgente gevallen. Ze zouden niet moeten debatteren over de ergste gevallen en hoe je mensen opvangt die het écht slecht hebben: ze zouden moeten praten over hoe je zo snel mogelijk van het flexhuren af komt. Het probleem is de flexibilisering zelf.”

Bond Precaire Woonvormen-medewerker Heijkamp kreeg niet de gelegenheid om zijn hele praatje te houden. Daarom hieronder de integrale tekst daarvan.

Harry Westerink

Rapport Kinderombudsman

Onlangs [publiceerde Het Parool](#) cijfers uit het rapport van de Kinderombudsman. Huisuitzettingen van gezinnen namen in 2016 toe met 30 procent. 374 kinderen kwamen in de noodopvang. Nog eens 960 gezinnen worden met huisuitzetting bedreigd. Dat zijn schokkende cijfers!

Trend: tijdelijk, onzeker of te duur

De Bond Precaire Woonvormen signaleert dat er steeds meer mensen in onstabiele, tijdelijke of te dure woonsituaties terechtkomen. Door overheidsbeleid en flexibilisering van het huren zijn er inmiddels meer dan 10 verschillende typen tijdelijke huurcontracten. Door heel Nederland worden wij in toenemende mate geconfronteerd met huurders en gezinnen met kinderen die zonder sociale rechten uit hun huis en hun stad worden gezet.

Weer gezin dakloos: alles flex?

Op 1 oktober dreigt in Amsterdam weer een jong gezin met een baby dakloos te worden gemaakt, en wel door woningcorporatie De Key. Daarom voerden wij vorige week met meer dan 10 maatschappelijke organisaties [actie](#) voor woonzekerheid. Meer dan 900 solidaire mensen ondertekenden de [petitie “Geen gezin op straat! Stop flexhuren”](#). Ook openden wij een “flex-crèche” op de stoep bij De Key voor dakloos gemaakte flexhuurders. Juist bij deze corporatie die “alles flex” en tijdelijk wil maken en zegt zich enkel nog te willen richten op jongeren en starters.

Woononzekerheid wordt norm: fuck flex!

Steeds meer huurders worden door onzekere flexhuurcontracten inwisselbaar gemaakt en op straat gezet. Dat gaat zo niet langer. De verdringing van vaste huurcontracten door onzekere flexhuurcontracten moet stoppen. Wij zijn daarom de [#FuckFlex-campagne](#) gestart voor woon- en bestaanszekerheid voor iedereen.

Overheid: neem verantwoordelijkheid

Wij roepen woningcorporaties en de gemeente Amsterdam op om NU verantwoordelijkheid te nemen en woonzekerheid te geven aan dit gezin, maar ook aan andere (toekomstige en huidige) huurders. Een stad is immers een woonplek en geen duiventil. Wie wonen en werken flexibiliseert, creëert chaos en flexnomaden. Mensen kunnen niet koorddans op twee plekken tegelijk. Iedereen verdient een waardig leven met bestaanszekerheid. Dat moet geen privilege worden. De overheid moet hiervoor garant staan.

Flex als anti-conceptie

Flexibilisering van wonen en werken werkt als anti-conceptiemiddel. Veel tijdelijke huurders en flexwerkers stellen het stichten van een gezin voor onbepaalde tijd uit. Wie wel een gezin sticht, wordt in onze flexsamenleving onvoldoende beschermd. Uit een mini twitterenquête blijkt dat 70 procent van de mensen geen gezin zou stichten in een tijdelijke huurwoning. Dat geeft toch te denken als je een stad voor iedereen wil zijn?

Recht op waardig leven

Wij zeggen: bescherm gezinnen met kinderen en andere huurders die je wilt behouden voor de stad, ook al hebben zij met hun flexcontracten op het werk geen geld voor koopwoningen van 4 ton. Bied op zijn minst vervangende woonruimte, als je zegt te geven om doorstroming en niet om uitstroming. Huurbescherming is ooit uitgevonden om huurders te beschermen in een markt van schaarste. Nu wordt die bescherming afgeschaft met flexhuren. Dat beleid stort mensen in bestaansonzekerheid.

Flexkansen en flexkosten

In de samenwerkingsafspraken is de gemeente akkoord gegaan met een zeer grote mate van flexhuur. Inmiddels is meer dan 50 procent van de nieuwe verhuringen met een flexhuurcontract, zo blijkt uit cijfers van de Amsterdamse Federatie van Woningcorporaties (AFWC). Verhuurders ontdoen zich zo van hun sociale verantwoordelijkheid en huurders komen in de knel, wat uiteindelijk als een boemerang weer op het bordje van de gemeente terechtkomt. Dat heeft een prijskaartje. Hulpverleningscircuits kosten naar schatting zo'n 100.000 euro per huisuitzetting, zo bleek uit [een onderzoek](#) in Bergen op Zoom. Naast de ontwrichtende werking op volwassenen en kinderen kosten huisuitzettingen dus veel geld, terwijl het probleem niet wordt opgelost. Wij zeggen: werk met stabiele en zekere huurcontracten die huurders beschermen en pak nu eindelijk eens het woningtekort aan.

Wij verzoeken de gemeente:

- Geef woonzekerheid aan alle Amsterdammers. Onderneem pro-actief actie. Help deze familie te blijven wonen in hun huis of bied herhuisvesting. Spreek De Key aan op haar sociale verantwoordelijkheid als woningcorporatie.
- Verander het woonbeleid dat steeds meer flexnomaden en daklozen creëert. Wijzig de samenwerkingafspraken. Stop het dumpen van sociale verantwoordelijkheid door verhuurders.
- Bied vaste huurcontracten aan en wijzig het beleid van flexibilisering en verkoop van sociale huurwoningen.
- Geef gelijke rechten: geef flexhuurders bij huisuitzetting geschikte herhuisvesting en verhuiskostenvergoeding.
- Neem verantwoordelijkheid voor stabiele huisvesting voor alle huurders. Dus ook voor flexhuurders. Voorkom dat er een grotere klasse B-huurders met minder huurrechten ontstaat.

Duidelijkheid

Wij bemerken een dubbelzinnige houding bij de gemeente Amsterdam. Aan de ene kant stelt de gemeente, bijvoorbeeld bij monde van Max van Engen, directeur Wonen bij de gemeente: "In Amsterdam is het beleid om geen gezinnen op straat te zetten". Aan de andere kant steunt de gemeente de huisuitzettingpolitiek van huurrechtflexibilisering. Kunt u duidelijkheid bieden in deze ambivalente houding en hoe dit vangnet in te richten? Als woningcorporaties huurders geen woonzekerheid meer geven, wie dan wel? Kunnen huurders op de overheid rekenen?